

en hvervet Afdeling, og der ikke er Sandsynlighed for, at han ved at forblive ved den Tropsaebdeling, til hvilken han hører, kan føres tilbage til sin Pligt, udfryges af Mullerne og overgives til Kongens Befalingsmand, som anordner om hans Afsendelse til Kronarbejdsforpset, for at han der kan holdes til Arbejde under den tilbagestaaende Del af sin Kapitulationstid". Hvorledes er Forholdet med de hvervede Tropper? De indgaa Forpligtelse til at tjene en vis Tid, og det maa være magtpaaliggende, at de ikke ved slet Opførsel kunne frigjøre sig for denne Tjenestepigt. Er deres Opførsel af den Natur, at de ikke bør taales ved Hæren, sender man dem til Kronarbejdsforpset, et disciplinært Kompagni. Dette havde, da Straffeloven blev givet, en meget større Betydning end nu. Forholdene have nemlig forandret sig saaledes, at medens man tidligere let kunde hverve en Soldat paa 4 til 6 Aar, er det nu almindeligt, at han bliver hvervet paa 1 a 2 Aar; længere Tid kan man ikke faae ham til at indgaa i Tjenesten. Hvad angaar de inddelte Tropper, gjælder den samme Bestemmelse, at naar en Soldat gjentagne Gange er straffet, og man ikke tror at kunne bringe ham til at gjøre Fyldest ved Afdelingen, saa kan han efter visse foreskrevne Forholdsregler blive strøgen ud af Risterne; men hvad sker saa? Saa skal Rustholderen levere en Anden, saa skal Rustholderen have Forpligtelse til at levere en Mand, som er fuldt tjenestedygtig saa vel legemlig som aandelig; man paalægger ham at levere til Tjenesten et saa godt moralsk Subjekt som muligt. Er det ikke Tilfaeldet, lægger man Byrden over paa Rustholderen. Noget Eignende gjælder for Vaadsmandskompagnerne. Disse udtages af Befolkningen paa visse Ryststrækninger; der er Mange at vælge imellem, og man har kun Brug for en mindre Del; i Vaadsmandskompagnerne er det lettere at stille sig af med den Ubrugelige og tage en anden Tjenestedygtig i Stedet for ham. Jeg tror ikke, at man af disse Bestemmelser i den svenske Disciplinforordning kan hente noget Argument for, at man ikke skulde kunne gaa til Straffebestemmelser, saaledes som de her ere foreslaaede. Det er jo bekendt nok, at flere af de legemlige Straffe, som vi have haft i den danske Hær, aldrig nogensinde have fundet deres Anvendelse i den svenske, og at Stemningen i Hæren bestemt har udtalt sig imod deres Anvendelse.

Minestad: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet ved Behandlingen af det nærværende Afsnit af denne Lov, idet der nemlig ikke synes at være nogen stærk Opfordring dertil, da de Udtalelser, som kunne komme frem paa det nuværende Standpunkt, og det ikke blot fra Minoriteten, men ogsaa fra Flertallet her i Salen, vanstelig ville kunne faae nogen umiddelbar praktisk Betydning, i alt Fald i indeværende Sam-

ling. Jeg siger ikke herved saa meget til den Omstændighed, at det vistnok utvivlsomt er lidet sandsynligt, at dette Lovforslag vil kunne naae til endeligt Vedtagelse i denne Samling. Vel er det jo rimeligt, at det i det gunstigste Tilfælde først ved Udgangen af denne Maaned vil kunne komme over i det andet Thing, og da det jo efter al Sandsynlighed vil komme over i det andet Thing i en Skikkelse, der er forskjellig fra den, hvori det sidst udgik fra Landsstinget, ikke blot i en overordentlig stor Mængde underordnede Punkter, men utvivlsomt ogsaa i vigtige Kardinalpunkter, vil det jo være sandsynligt, at man der vil underkaste det en fornyet nøagtig Prøvelse. Det vil jo imidlertid ikke være nogen Grund for os til ikke at udtale os derom eller at indgaa paa en grundig Drøftelse; thi de Bemærkninger, som her falde, den Bearbejdelse, som vi give Lovforslaget, vil jo altid faae Betydning ved Sagens senere Behandling. Men der gjør sig, særlig for dette Afsnits Bedkommende om Straffene, tillige en anden Betragtning gjældende, som gjør, at alle Udtalelser om dette Punkt og alle Afstemninger paa dette Punkt faae en særegen vægende, provisorisk og betinget Karakter, og det er nemlig den Uvisshed, hvori man jo for Dieblisset befinder sig med Hensyn til den fremtidige Hærorrdning. Det er jo nemlig klart, at Hærorrdningen paa mange Punkter vil faae en ikke ringe Indflydelse paa Straffeloven, og det vil ogsaa gjøre sig gjældende paa flere underordnede Punkter. Jeg skal blot henvise til et saadant Punkt som Underkorporalernes Stilling, der jo allerede nu har forvoldt os en Del Bæmseligheder lige over for den Uvisshed, hvori man befinder sig om, hvorledes dette Punkt vil blive oronet. Men det gjør sig jo navnlig i dette Afsnit gjældende, at der er en inderlig Forbindelse mellem selve Hærorrdningens større eller mindre Fasthed og den Straffelov, som man maa have for den. Medens man jo til Exempel i Tykland, hvor man har en overmaade fast og god Hærorrdning, lang Tjenestetid og udmærket Udrustning for Kadrene, med faste Befalingsmænd, har kunnet nøies eller ment at kunne nøies, ganske vist ikke med de Arter af Straffe, som ere blevne foreslaaede i det her forelagte Udkast — saa dristig har man ikke været — men dog har ment at kunne undvære Straffe, som man tidligere her har ment at være nødvendige, saa er det ganske vist indlysende, at man ved en Hær, der væsentlig har Karakter af en Militshær — og den har jo den Karakter baade ved kort Tjenestetid og ved saa faste Befalingsmænd — vil være henvist til mere kortvarige og intensive Straffe; det ligger vistnok i Sagens Natur, med mindre selvsølgelig Hæren skulde i den Grad antage Karakteren af en Militshær, at man maatte opgive saadan Noget som Disciplin, og hvor man jo saa kunde undvære alle Straffe; dog det haaber jeg nu ikke skal blive